

Ένα από τα φοβερότατα θαύματα του Ταξιάρχη

Ήταν

ένα ανοιξιάτικο πρωινό στή μακρινή χώρα κάτω, στο Σουδάν. Στό αεροδρόμιο της πρωτεύουσας παρατηρείτο μια ασυνήθιστη κίνηση. Εκτός των κανονικών δρομολογίων, ανέμελα νιάτα, μαθητές, με τους εκδρομικούς σάκους των, είχαν γεμίσει τις αίθουσες του αερολιμένα. Μια σχολική εκπαιδευτική, αεροπορική εκδρομή, είχε προγραμματιστεί για την ημέρα αυτή. Σχολικά τραγούδια και χαρούμενες φωνές έσπαγαν το μονότονο βουητό των αεροπλάνων, που απογειωνόταν και προσγειωνόταν εις τον αερολιμένα. Και ξάφνου τα μικρόφωνα ανήγγειλαν;..

. «Οι εκδρομείς και οι κύριοι συνοδοί αυτών να επιβιβαστούν εις το σκάφος. Το σκάφος σε 5 λεπτά απογειώνεται». Ένας χείμαρρος από νέα παιδιά όρμισε στον αερολιμένα και κατευθύνθηκε προς το αεροσκάφος. Σέ τρία λεπτά όλα ήταν έτοιμα για την απογείωση.

Ο Κυβερνήτης, ένας αθλητικός νέος, πού δεν απείχε πολύ στην ηλικία από τους νέους επιβάτες του, αλλά αριστούχος και ίσως ο καλύτερος και ο πλέον

δοκιμασμένος της Εταιρείας, τους καλωσόρισε στο σκάφος και τους υποσχέθηκε ένα ωραίο ταξίδι. Όλα ήταν έτοιμα. Ο Κυβερνήτης έριξε μια -τυπική- τελευταία ματιά στά όργανα του σκάφους, δια του ασυρμάτου είπε από κέντρο το «Οκέϋ» και έβαλε σε κίνηση τους κινητήρες. Το κέντρο του είπε τις τελευταίες πληροφορίες της μετεωρολογικής υπηρεσίας, πού ήταν πάρα πολύ καλές και του ευχήθηκε καλό ταξίδι. Σέ δύο λεπτά το αεροπλάνο φιλούσε για τελευταία φορά τη γη και ορμούσε με δύναμη στους αιθέρες, σαν ένα μεγάλο αρπακτικό πουλί, για να καταβροχθίσει την απόσταση των 500 μιλίων πού τους χώριζε με το αεροδρόμιο του προορισμού τους.

Το αεροσκάφος είχε διανύσει περίπου τα 100 μίλια και όλα έδειχναν ότι συμβάλλουν εις ένα ωραίο αεροπορικό ταξίδι, μέσα σε ένα καταγάλανο ουρανό. Οι επιβάτες δε, χόρταιναν να απολαμβάνουν το ωραίο θέαμα πού τους προσέφερε το μεγάλο ύψος. Κάτω από τα πόδια τους ένας πελώριος ανάγλυφος χάρτης, ζωντανός, με χωριά, βουνά, ποταμούς και πεδιάδες απλωνόταν. Η αεροσυνοδός δεν έπαυε να τους ξεναγεί και να τους ενημερώνει συνεχώς. Ο Κυβερνήτης έπαιρνε σειρά στο δικό του μικρόφωνο για να πιάσει συζήτηση με τους επιβάτες και να τους λέει τα μυστικά του αεροπλάνου και της τεχνικής του. Ήταν πράγματι ένα υπέροχο ταξίδι. Ο Κυβερνήτης άνοιξε τον ασύρματο και ζήτησε από το κέντρο το στίγμα του και τον καιρό. Αυτό με την σειρά του, του απάντησε και τον πληροφόρησε ότι μέχρι τέλους του ταξιδιού τους δεν προβλέπεται καμιά αλλαγή του καιρού. Έκλεισε τον ασύρματο και ζήτησε με το μικρόφωνο να μιλήσει με τους επιβάτες, όταν εμπρός του διέκρινε ένα κατάμαυρο σύννεφο. Έκλεισε το μικρόφωνο και έσφιξε το πηδάλιο να οδηγήσει το σκάφος κάτω από το σύννεφο και να μη χάσουν οι επιβάτες την οπτική επαφή τους με τη γη.

Ήταν κάτω από το σύννεφο όταν εμπρός του εμφανίστηκε δεύτερο, πλέον κατάμαυρο, με βροντές και αστραπές. Είχε πέσει σε καταιγίδα! Έδωσε ύψος στο σκάφος για να ξεφύγει, το ρολόι έδειχνε 8.000 πόδια, η καταιγίδα όμως δεν σταματούσε. Έδωσε και άλλο ύψος. Το ρολόι έδειχνε 10.000 πόδια, το μέξιμουμ της αντοχής του αεροπλάνου του, οι επιβάτες άρχισαν να θορυβούνται. Η ορατότης ήταν μηδέν. Το χαλάζι κτυπούσε σαν σφαίρες στα παράθυρα του σκάφους. Οι κεραυνοί και οι αστραπές φώτιζαν μόνον τον ουρανό σαν εχθρικό πυροβολικό που προσπαθούσε να τους καταρρίψει. Η αεροσυνοδός προσπαθούσε με ψυχραιμία να τους καθησυχάσει.

Το σκάφος σαν παιχνιδάκι μέσα στην φοβερή αγκαλιά της καταιγίδας, άρχιζε να τρίζει και το ρολόι έδειχνε 12.000 πόδια. Ο Κυβερνήτης ψυχραιμος άρχισε να κατεβάζει το σκάφος χαμηλά. 8.000πόδια, 6,000 πόδια, 5.000 πόδια, 4.000 πόδια, 3.000 πόδια, 2.000 πόδια, η ίδια κατάσταση! Στο φόβο μήπως προσκρούσει σε

καμιά κορυφή βουνού, άρχισε πάλι να ανεβαίνει. Φτάνει στα 8.000 πόδια και ανοίγει τον ασύρματο να μάθει από τον πύργο ελέγχου το στίγμα του, πού βρίσκεται και να τους πληροφορήσει ότι έχει πέσει σε καταιγίδα, παρά τις καλές μετεωρολογικές ειδήσεις, αλλά διαπίστωσε ότι δεν λειτουργεί. Άνοιξε αμέσως το ραδιόφωνο, η ίδια σιγή. Ένα κρύο χέρι έσφιξε την καρδιά του. Άνοιξε το χάρτη και προσπάθησε μόνος του να προσδιορίσει τη θέση του.

Μάταιος κόπος. Με την προσπάθεια να ξεφύγει από την καταιγίδα είχε χάσει τον προσανατολισμό του. Στά μάτια του συγκυβερνήτου του άρχισαν να εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια του πανικού. Ο Κυβερνήτης διάβασε μέσα στα μάτια του βοηθού του την αγωνία και πριν του μιλήσει έκαμε ακόμα μία προσπάθεια με τον ασύρματο και το ραδιόφωνο. Μάταιος κόπος, η μεγάλη καταιγίδα παραδόξως τα είχε καταστρέψει! Προσπάθησε πάλι με τον χάρτη, το αυτό αποτέλεσμα. Σέ παρόμοιες καταστάσεις, το θάρρος και η ψυχραιμία του Κυβερνήτου, φέρουν καλά αποτελέσματα. Γύρισε στον συγκυβερνήτη του που τον κοίταζε ακίνητος, μαρμαρωμένος και του ζήτησε ψυχραιμία, διότι η κατάστασή τους είναι πολύ κρίσιμη και πρέπει να αποφευχθεί ο πανικός των επιβατών. Ο πανικός όμως δεν απείχε πολύ από τους επιβάτες. Η αεροσυνοδός μη ξέροντας απολύτως την κρισιμότητα της κατάστασης, κατέβαλε κάθε φιλότιμη προσπάθεια να τους καθησυχάσει.

Πράγματι, η κατάσταση ήταν πάρα πολύ κρίσιμη. Ο κυβερνήτης, χωρίς προσανατολισμό, ασύρματο, ραδιόφωνο και στίγμα, μέσα στη φοβερή θύελλα που δεν είχε τέλος, δε μπορούσε να πιλοτάρει το σκάφος με σιγουριά. Άρχισε να κάμει κύκλους και να ανεβοκατεβαίνει, προσπαθώντας να βγει μέσα από την θύελλα. Το σκάφος τυφλά οδηγείτο από τον ψύχραιμο μέχρι στιγμής Κυβερνήτη. Όμως οι ώρες περνούσαν, θα έπρεπε να είχαν προσγειωθεί προ δυόμισι ώρες περίπου και ακόμη βρισκόταν στα ύψη. Τα καύσιμα άρχισαν να λιγοστεύουν επικίνδυνα. Καμιά βοήθεια, κανένα φωτεινό σημείο. Οι επιβάτες γνωρίζοντας εκ των προτέρων το χρόνο πού χρειαζότο το ταξίδι τους και βλέποντας ότι έχουν καθυστερήσει πάρα πολύ, ξέσπασαν σε κλάματα και υστερισμούς, Ακόμη και η αεροσυνοδός έχασε τον έλεγχό της και δεν μπορούσε να προσφέρει καμιά βοήθεια στους επιβάτες.

Μάταια ο κυβερνήτης προσπαθούσε με το μικρόφωνο να τονώσει το ηθικό τους. Ο συγκυβερνήτης, ένα ράκος, ανίκανος να προσφέρει την παραμικρή βοήθεια. Μέσα στην αγωνία του ο κυβερνήτης ρίχνει την ματιά του στον πίνακα των καυσίμων. Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε. Είχανε δεν είχανε ακόμη 20 λεπτά καύσιμα. Από την στιγμή αυτή άρχισε να κάμπτεται και αυτός. Του ήλθε να κλάψει! Κρατήθηκε. Σχεδόν ήτανε βέβαιος για την καταστροφή. Έβαλε τον αυτόματο πιλότο, έσκυψε πάνω στο πηδάλιο και αφέθηκε στο μοιραίο.

Σάν κινηματογραφική ταινία, στις τελευταίες αυτές στιγμές, περνούσαν από το μυαλό του όλα τα γεγονότα της ζωής του, από τα παιδικά του χρόνια. Σέ μια στιγμή ταράχτηκε. Μα βέβαια. Στήν οθόνη των σκέψεων του παρουσιάστηκε η Ελλάδα, η Μυτιλήνη, η Συκαμνιά. Ήταν Έλληνας και η μητέρα του κατάγεται από την Συκαμνιά της Μυτιλήνης, θυμήθηκε που μικρός ήλθε στην γενέτειρα της μητέρας του, στήν Συκαμνιά, να γνωρίσει τη γιαγιά του, τους συγγενείς του. Θυμήθηκε ακόμη ότι η ευσεβής μητέρα του, του μιλούσε συνεχώς για τον θαυματουργό Ταξιάρχη του Μανταμάδου. Θυμήθηκε ότι μαζί της πήγε στον Μανταμάδο μικρός, για να προσκυνήσουν την θαυματουργό εικόνα του Ταξιάρχη.

Ένοιωσε το ρίγος που τότε ένοιωσε, όταν αντίκρισε την ανάγλυφη εικόνα του Αρχαγγέλου. Στ' αυτιά του, ζωηρά ακούγονται και τώρα τα λόγια, τότε, των γερόντων πού του έλεγαν: «ο Αράπης, παιδί μου, όταν τον καλέσεις με πίστη, (έτσι ακόμη και σήμερα λένε τον Ταξιάρχη, λόγω της μελανής εικόνας του), είναι πάντοτε κοντά σου, πρόθυμα να σε βοηθήσει, χειροπιαστά θαύματα έχουμε εμείς στους πολέμους». Αναρίγησε! Αναθάρρησε! Πίστευσε πραγματικά στον Μεγαλόχαρο και σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά, μέσα από την καρδιά του φώναξε με δύναμη «Ταξιάρχη μου, Αράπη μου, σώσε μας, σώσε μας και εγώ λαμπάδα ίση με το μπόϊ μου θα Σου ανάψω καί ολόχρυσο ομοίωμα του αεροπλάνου μας θα Σου κρεμάσω».

Την στιγμή αυτή, μέσα στο Γραφείο της Εκκλησίας των Ταξιαρχών, όπου μου αφηγείται τα περιστατικά ο Νικόλαος Χατζόγλου, ο κυβερνήτης του αεροσκάφους, σηκώνεται όρθιος, κατακίτρινος και τρέμοντας κάνει τον σταυρό του. Ζει ακόμη μια φορά τα περιστατικά τα μοναδικά της ζωής του και με κόπο συνεχίζει: «Τότε, εμπρός μου άνοιξαν τα κατάμαυρα σύννεφα και φάνηκε ο καταγάλανος ουρανός και όπως ανοίγει η αυλαία και φαίνεται το σκηνικό του θεάτρου, έτσι κάτω από τα πόδια μας, μέσα στον ήλιο λουσμένο φάνηκε το αεροδρόμιο του προορισμού μας. Έπιασα το πηδάλιο χαρούμενος και σε λίγο προσγειωνόμασταν από αεροδρόμιο. Έριξα μια ματιά στα καύσιμα και παρατήρησα ότι μας είχαν απομείνει ακόμη 5 λεπτά βενζίνη περίπου.

Με την πρώτη ευκαιρία πήρα την άδειά μου και σήμερα είμαι εδώ, Πάτερ μου, για να αποδώσω στον Άγιο, σωτήρα μας, την ευγνωμοσύνη και την λατρεία μας και να αποθέσω εμπρός Του με ευλάβεια το τάμα μου.

Στά χέρια του, που έτρεμαν, εμφανίστηκε ένα ολόχρυσο ομοίωμα αεροπλάνου. Ήταν το μεγάλο του τάμα. Τον κοίταξα με συγκίνηση. Στά δακρυσμένα μάτια του διέκρινες την ικανοποίηση που νοιώθει κανείς όταν πραγματοποιεί μία μεγάλη του υποχρέωση. Ένωσα τη γλώσσα μου βαριά για να μιλήσει. Τα μάτια μου να πονούν καθώς προσπαθούσα να συγκρατήσω τα δάκρυα. Αρκέσθηκα μόνον να ψελλίσω το:

**«Εχων Σέ προστάτην και βοηθόν,
φύλακα καί ρύστην της ψυχής μου της ταπεινής,
Μιχαήλ Πρωτάρχα καί Μέγα Ταξιάρχα,
εν ώρα του κινδύνου, Σύ μοι βοήθησαν».**

Από το βιβλίο του πρωτοπρεσβυτέρου Ευστρατίου Δήσσου «Το ιστορικό και τα θαύματα του Ταξιάρχη Μανταμάδου»

Πηγή: agiosmgefiras.blogspot.gr